

Aanleiding

Op zaterdag 1 mei 2021 eindigde de periode waarin ik directeur van stichting Schreeuw om Leven mocht zijn. Loslaten gaat hand in hand met terugkijken.

Vanaf 2005 ben ik bij de stichting betrokken geweest. Jaar na jaar raakte ik, samen met mijn vrouw Anne-Mieke, sterker verbonden met het werk van Schreeuw om Leven. Een stem zijn voor het ongeboren leven; dat was de missie. Voor het leven dat zelf nog geen stem heeft. In december 2013 ben ik voor één dag per week begonnen als communicatiemedewerker. En vanaf juni 2014 werd dit een fulltimebaan. Anne-Mieke volgde in juli. Een periode van onvoorstelbare indrukken lag voor ons. Indrukken die – zonder dat wij dat toen wisten – ons leven voor altijd zouden veranderen.

Begin mei 2021 spraken we met goede vrienden over de achterliggende jaren en verhaalden we samen allerlei gebeurtenissen die ons diep hadden ge-

raakt. Momenten waarop we Gods leiding mochten ervaren en proeven. De suggestie werd gedaan om een aantal ervaringen op papier te zetten. Om zo anderen te bemoedigen en onszelf er steeds weer aan te herinneren dat God regeert, dat Hij alles in de hand heeft en dat Hij weet wat Hij doet.

Als je dan aan het schrijven bent, komt het ene na het andere weer voor ogen. Zo ontstond als het ware vanzelf deze uitgave over Gods leiding en Zijn wonderen tijdens de periode dat we samen betrokken waren bij Schreeuw om Leven.

Kees en Anne-Mieke van Helden

Het Darwinjaar

In 2009 werd wereldwijd het tweehonderdste geboortjaar van Darwin gevierd. Allerlei organisaties en festiviteiten vroegen de aandacht. Tentoonstellingen, spreekbeurten, boeken, et cetera. Bert Dorenbos, directeur van stichting Schreeuw om Leven, wilde graag een tegengeluid laten horen door een landelijke huis-aan-huisfolder te verspreiden. In die periode werkte ik nog als commercieel accountmanager bij een grafisch bedrijf op Urk en raakte ik vanuit die rol hierbij betrokken. Na veel voorbereidend werk en offertes maken voor drukken en verzenden, werd eind december 2008 een vergadering belegd op het kantoor van Schreeuw om Leven. Ik ging erheen. Bert Dorenbos opende de vergadering en in zijn gebed dankte hij de Heere dat we een huis-aan-huisfolder mochten verspreiden en dat het geld daarvoor onderweg was.

Ik zat aan tafel met gekromde tenen en dacht: Hoe ga ik mijn werkgever vertellen dat ik een order heb van vier ton, maar dat er nog geen geld is om alles te betalen? Tien minuten na het gebed werd ik

gebeld door een bekende ondernemer. Hij vroeg of de plannen die ik hem had verteld voor een huis-aan-huisfolder, nog doorgingen. En ja, ik kon dat inmiddels bevestigen.

Deze ondernemer was de dag ervoor met zijn zwager (ook een ondernemer) wezen wandelen en samen hadden ze de plannen besproken. Zijn zwager vond het een geweldig plan en had gezegd: 'Bel Kees morgen en vraag of hij financieel alles al rond heeft, anders wil ik garant staan en betalen.' Inderdaad, het geld was al onderweg toen Bert Dorenbos de Heere ervoor dankte! Diep onder de indruk van Gods handelen ging ik later die dag terug naar huis.

De tegenactie met wonderlijke steun

De folder werd verspreid in een oplage van 6,2 miljoen exemplaren. Reacties konden niet uitblijven. Op maandagochtend werd ik dan ook als woordvoerder van de campagne – ik werkte inmiddels als vrijwilliger bij de stichting – gebeld door *Radio1* met de vraag of ik tegen negen uur in de uitzending wilde komen. En wat ik ervan vond dat er een groep mensen was die de folder terug wilde sturen naar mijn privéadres, ongefrankeerd, zodat ik zelf de porto moest betalen. Ik was onaangenaam verrast, maar de journalist zei: ‘Denk goed na over wat je gaat zeggen; dit is echt een kans.’

Ik heb ‘ja’ gezegd en de situatie in gebed bij de Heere neergelegd. Daarna overlegde ik met een van de initiatiefnemers. Hij had het idee om de terugsturende partij te bedanken voor hun initiatief, omdat we zo weer folders extra kregen om uit te delen op scholen en andere locaties. Zo gebeurde het. De tegenpartij kreeg tijdens de uitzending het

woord en legde in geuren en kleuren uit dat ze niet zaten te wachten op indoctrinatie van een stel gelovigen en daarom werd mijn privéadres genoemd, zodat ze de folders naar mij terug konden sturen. De journalist vroeg wat ik daarvan vond. Enthousiast vertelde ik blij te zijn met de actie, omdat we dan de ongebruikte folders weer konden hergebruiken. De tegenpartij reageerde als door een wesp gestoken en gaf aan dat de mensen de folders dan eerst maar moesten verscheuren of bekladden, zodat ze niet meer hergebruikt konden worden. Onverwacht kreeg ik steun van de journalist, die aangaf het zwak te vinden om de folders onbruikbaar te maken. Hij bedankte ons en beëindigde het gesprek.

